

Kübra GÜVEN

Çorum Dodurga Kaymakamı Bülent GÜVEN'in Eşi

Bir Hanımefendinin

Meçhule Yolculuğu

O gün İstinye’de güneş yeni bir sabaha değil adeta yepyeni bir hayata doğmuştu. O gün, O da bambaşkaydı; beşinci mevsimin harmanladığı bir zamana misafirdi. İstinye, istikballe mazi arasındaki köprüde onu ağırlıyordu. Kıyıya vuran dalgaların ritmik fısıltısı İstinye’nin sahil trafiğinde kaybolmuyor, bilakis heyecanla titreyen kalbinde yankılanıyordu. Hayat akıyordu ama O bu akışta kendi varlığını hissetmiyordu. Martılar çığlık çığlığa gökyüzünde baharın neşesini kutlarken O, biraz tedirgin, biraz karmaşık etrafı izliyordu. Geçmekte olan günün debdebesi içindeki sessiz musikiyi duymak istemesine teslim olmuştu zamana. Dalgalar ve martılar nasıl da ahenkli bir bestenin sanatçılarıydılar..! Her bir kanat çırpışının ya da

beyaz köpüklerle bezenmiş dalgaların hangi notanın tezahürü olduğunun ne önemi vardı ki; ha mi minördü, he si bemol... Olağan telaşıyla seyreden kalabalıklar ise o günün sadece sahne dekoruydular. Manalı bir anlamsızlıkları vardı aslında; bir vardılar bir yoktular... Denizin güneş ışıklarıyla dans eden renginin ne olduğunun da bir büyüğü yoktu; bir maviydi işte deniz, bir yeşil...

Midesine giren kramplar nefesini kesercesine onu varlığını duymaktan alıkoyuyordu. Gergin ruh hali sabahleyin kahvaltı yapmasına da müsaade etmemişti. Sanki ağzına bir lokma atsa boğazına düşümlenecek oracığa yığılıp kalacaktı. O anın gelmesini merakla beklediği halde hiç gelmemesi için garip bir gayret içindeydi. Adımlarını yavaş yavaş atıyor, yok yere durup

çantasını karıştırıyor, sonra ani bir kararlılıkla yeniden yoluna devam ediyordu. Geçip giden suretler bir hayaldi sanki. Bakmıyordu simalara, Arnavut kaldırımlarını sayıyordu tek tek. Başını kaldırırsa bir tanıdığa tesadüf ederdi, efkârı gerçeğin darbesinde tuzla buz olurdu sonra. İlk defa bu denli yalnızlığın yoğunluğunu hissediyordu. Kendi kendine bir kalabalıktı O bugün. Bir ara sahildeki banklardan birinde oturup kafa dağıtmayı denerdi. Orwell’ın 1984’ünü henüz bitirmemişti. Kaldığı yerden okumaya başladı. Bir iki satırdan sonra kelimeler büyüdü, büyüdü ve gözlerine çöreklenirdi. Adeta tele ekrandan Büyük Birader kendisini izliyormuşçasına telaşa kapıldı ve kitabı kapattı. Bu çaba nafileydi! Anlamlandıramadığı bir heyecan kalbini sarmış ümit ile yeis

arasındaki bir meçhulde onu adeta kilitlemişti işte. Her sabah şiir tadında uyandığı güzelim İstanbul o an ruhunu tokmaklarla dövüyordu sanki. Ne saçmaydı bu his, ne tuhaftı bu gerginlik... Alt tarafı hayatının geri kalanı şeklini alacaktı kader daire-sinde.

Kaçmakla kurtulamayacağı, varmakla tüketemeyeceği o an gelip çattı. Sahil kenarındaki balıkçının küçük ahşap masasında karşılaşan yürekler birbirine aktı. Önce ellerini bile nereye koyacağına karar veremedi, genç adamın dikkatinden saklamaya çalıştığı her şey daha da aşikâr bir hal alıyordu. Sonra bakışlarından kaçırıldı bakışlarını. Ne oluyor diyordu kendi kendine, ne oluyor...? Nasibe teslim olmanın huzuru sessizce ettiği dualarla inkişaf etti nihayet ve toparladı kendini. Dikkatle süzdü genç adamı. Kara gözleri, kalın ve biçimli kaşları yumuşak hatlı simasına sert bir karakter kazandırıyor, konuştuğu iç dünyasındaki samimiyet güvenle karışık bir intiba uyandırıyordu. Henüz mesleki kariyerinin en başında olan bir kaymakam adayydı. Kendinden emin tavırları ve zekice çıkışları ile sohbeti yönlendiriyordu. Genç adam konuştuğu edebiyat tarihindeki aşka dair tasavvuru olan her roman, her şiir anlamını yitiriyordu.

Söz nihayet aslına döndü. Genç adam karşı tarafın içindeki çıkmazlardan habersiz anlattı hayatlarının

seyrine yön verecek mesleğinin tüm yokuşlarını. Rutin mesai saatleri sınırlarından aşkın bir yaşam şekliydi bu meslek. Bu memleketin bütün coğrafyaları bu mesleğin mıntıkası, yedi yirmi dört tüm zamanları vardıydı. Gecesi gündüzü yoktu, uzağı çoktu! Saltanatı yoktu, külfeti çoktu! İhtişamı yoktu, itibarı çoktu! Tembelliği, boş vermişliği yoktu, ızdırabı çoktu! Korkusu yoktu, hasreti çoktu! Ve genç adam sordu: “Sana zevk ve safa dolu bir yaşam vadetmiyorum. Varlığın, varlığını anlamlandıracak. Benimle bu memleketin gün değmemiş topraklarında bile hizmet etmeye var mısın?”

Doğduğundan beri İstanbul’daydı; tüm hatıraları zihninde canlandı. Mahalledeki ilkokulun mavi önlüklü yıllarından, Boğaz’a nazır üniversiteden mezuniyetine varana değin tüm yaşanmışlıklarını hatırladı. Kömür kokularının kara bulutlara karıştığı zamanlardaki eski İstanbul sokaklarında geçen çocukluğundan Ayasofya’yı, Topkapı Sarayı’nı boş ders saatlerinin yegâne eğlencesi olarak mesken bellediği lise yıllarına, her efkâr bastığında Boğaz’ın bir gelin endamıyla süzülen sularında gizlediği üniversite yıllarındaki düşlerine kadar tüm mazi dile geldi. Bu şehirde büyümüş, bu şehirle büyümüştü. Memleket demek yüreğinde parçasını, damarlarında havasını taşıdığı toprak demekti. Nasıl ki bir çocuk bir anlık gafletle kalabalık pazar yerinde annesinin

elini bırakıp, koca koca gövdelerin arasında küçücük kalınca telaşa kapılır da kalakalır ya uluorta öylece, işte öyle bir hisle donuverdi birden sessizce. Adını bile duymadığı ilçelere gidecekti. İstanbul’un müstesna müesseselerinden birinde yarım bıraktığı kariyeri masal mıydı düş müydü unutacaktı. Mazisi, hatıraları ve İstanbul sanki başkalarının yaşanmışlığında kalacaktı, kendine yabancılaşacaktı. Her birkaç yılda bir çıkan tayinle bir yere ait olmayacak, olamayacaktı. Eş olacak, anne olacak ama sahip olamayacaktı. “Evin şu köşesinde evcilik oynardın yavrum!” diyemeyecekti ya da anlatamayacaktı babasıyla beraber kiraz topladıkları o ağaçlarla süslü bahçeyi. Anılar sadece resimlerde yaşayacaktı. Elem ve umutla karışık bir döngünün içinde hapsolacaktı. Her ayrılıkta yeni bir başlangıcın umidini taşıyacak yahut her yeni başlangıç bir meçhulün ağırlığıyla omuzlarına çökecekti. Etrafını çevreleyen ne kadar çok insan olsa da O yalnız kalacaktı hep; eşiyse çift kişilik yalnızlığı paylaşacaklardı. Modern zamanda sürrealist umursamazlığı taşıyan konar göçer halet-i ruhiyeleri kaynağını maziden alan nostaljik hülyalara kapılmayacaktı. Kitaplarından ve kıyafetlerinden başka yükleri olmayacaktı dünyaya dair. Devraldıkları lojman bakımsız ve perişan haldeyse hep orada yaşayacakmışçasına samimi bir gayretle emek verecekler ve her an

gideceklermişçesine mekânın sahibi olmadıklarını hiç unutmayacaklardı. Kendilerinden önceki kaymakam ve ailesinin hatıralarının üzerine yeni bir yaşam inşa edecekler ve kendilerinden sonrakine yaşanabilir bir düzen bırakmanın sorumluluğuyla hareket edeceklerdi. Yahut nasip denen ilahi nizam cömert davranacak ve sorunsuz bir lojmana yerleşeceklerdi. İşte hepsi kendi iradelerinden bağımsız bir meçhulün yansımalarıydı. Temsil makamının onurlu ağırlığı tüm uzuvlarına değin sirayet edecekti. Kendi gibi olamamak zaman zaman buhranlara sebep olsa da arafta kalmayacaktı. İsmi ve kişiliğin önüne yapışan kamusal kimlik etiketi en çok çocuklarını zorlayacaktı; erkenden büyüyeceklerdi. Bu durum ziyadesiyle zoruna giderdi herhalde; zira anne olmak kendinden gayrı olmaktı. Takvimlerin bayram sabahlarını sayacaktı bir bir ve ailesine olan hasretini vuslat arzusunda demleyecekti uzun uzun. Gurbet her halükarda bir çeşit garip edebiyatıydı, lakin bu meslek ahiri evvelinden bağımsız ve meçhul çift kişilik bir gurbet yolculuğuydu. “Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar...” diyen türkünün hangi ızdırapla yakıldığını o an anladı. Her ne kadar ‘Bayrağın dalgalandığı her yer bizimdir.’ idealizmi ile büyümüş olsa da bir başkasının hayat arkadaşlığıyla yaşamının seyrini değiştirmek hiç de o kadar kolay değildi. Ütopik romantizm işte o an soğuk gerçeğin mukadderatına

değdi. İçinde büyüyen elem gözlerini yaktı ve genç adamın yüzüne baktı. Aşk olmasaydı düşü bile bu denli hüznü bu meçhul yolculuğa çıkamazdı.

Dili kilitlendi, susmak bazen en manidar çığlıktı. Dışarıda gün akşama dönmüştü. Eflatundan laciverte çalan Boğaz tüm asaletiyle salınıyordu. Caddenin bol ışıklı uğultusu gözlerinin buğusunda kayboldu. Milyonların hayatının sahnesi olan bu şehir nereden bilecekti ki O’nun buradaki rolünün son demlerini oynadığını. Genç adam şefkatle ellerini tuttu genç kadının ve “Sana söz veriyorum, bu gözlerde hiç yaş olmayacak!” dedi.

İlk defa ruhunun bu denli acıdığını hissetti. Bu şehirden böylesi bir ayrılık, değil hayallerinde kâbuslarında bile yer bulamazdı. Şimdi zıtlıkların birliği bu mübarek şehir önündeki hayatın arkasında bıraktığı en büyük özlemi olacaktı. Yola çıkmak üzere olan bir seyyahın âlemi seyretme arzusunu zihninde duyar gibi oldu. Her âdem bir âlemdir tasavvuruyla yurdum hikâyeleriyle dolu Anadolu topraklarını satır satır okuyacaktı. Kâh Doğu’nun kar kıyamet mevsimlerinin sobalı sıcaklığında ihtiyar bir kadının nasırlı ellerinde fedakârlığın ve asaletin yaşayan izlerine şahit olacak; kâh Ege’nin yeşil kıyılarındaki efelerin zeybeğine ritim tutacaktı. Kâh bomba sesleri arasında geleceğini arayan Güneydoğu’nun buğday tenli çocuklarının elinde bir

kitap, ayağında bir çorap olacak; kâh Karadeniz’in çılgın dalgalarının tabiatına neşe ve heyecan kattığı bölge insanının mihlmasına bir lokma ekmek banacaktı. Köy köy, belde belde dolaştığı yörelerde misafir olduğu yurdum insanının yuvasına devletin şefkat elini götürecekti. Çatkapı gittiği fakirin iftar sofrasında başka hiçbir mesleğin müşahede edemeyeceği samimiyete ortak olacak ve fakirin duasıyla yeniden dirilecekti. Yıllar yılı edindiği ilminin zekâtını ödeyecekti. Hangi coğrafyası olursa olsun bu memleketin her toprağında, o yörenin bir ferdi hissiyatıyla dertleri derdi bilecekti. Zamana yenik düşmeyecek dostlukları ardına baktığında tek tesellisi olacaktı.

Hayat ümit edince, irade gösterince güzelliğini bahşederdi. Bu zorlu yolculuğun kerameti kıymetinden ibaretti. “Olsun” dedi usulca, bu şehre olan hayranlığı nispetince bu memleketin tüm topraklarına vefa göstermesi gerekmez miydi...! Doğruldu, dolu dolu bir nefes çekti Boğaz melteminden. Efkarın karmaşasından sıyrıldı ve “Evet!” dedi genç adamın gözlerinin içine bakarak, “Sonuna kadar evet...!”

İşte böyle başladı bir mülki idare amiri eşinin sıra dışı zannedilen, esasında sıradan ama zor hayatı... Aşk ekseninde hayat bulan meçhule yolculuğu!

